

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 13. Fuit tamen D. Iosephus conditione Faber.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

sed homo & Deus simul, prout de facto rediit, dum Christus existens de lineâ Salomonis secundum originem carnis, factus est hæres regni per D. Iosephum pertinentem secundum legem ad Heli ex lineâ Nathan, ad quem Heli recto ordine devolutum erat regnum revolvendum in Christum filium D. Iosephi.

LXXXI Ex his inferes, primò, contra Possinum & Bollandum nuptias D. Iosephi eum Mariâ non tantum fuisse utiles, sed etiam absolute necessarias inferendo in successionem regni Iudaici Christo: cum enim ut toties dictum est regnum istud esset à Salomonidis ad Nathanidas translaturum ex decreto Dei ob peccata priorum, & ex his Christus carnis originem traheret per Mariam, unde ad illud iure hæreditario pervenire potuisset nisi per D. Iosephum? At si D. Iosephus uti Heli ex Nathane descendens filius legalis, & consequenter regni ad ipsum per eisdem Narhanitas successivè & recto ordine delati hæres, Matri ejus dum conceptus est nõ fuisset conjugatus, quomodo eo mortuo Christus regnum ab ipso iure hæreditario accepisset? Certè manifestum est quod si D. Iosephus non nupsisset, non ad filium Virginis quamvis sibi secundum carnem propinquissimæ, sed ad proximiorum secundum legem, ad quorum lineam per eandem legem translatus erat, Regnum revolutum fuisset: si verò nupsisset alteri quàm B. Virgini, & mortuus fuisset improlis sicut Heli, filius ei per propinquum ex lege Deuteronomii suscitandus, in ejus jura hæreditatem & regnum successisset, vel si proles suscitata non fuisset masculus, rediisset ad propinquiorum Heli Patris sui legalis, cum ad hunc maximè quod spectat hæreditatè, non ad Patrem carnalem, pertineret.

LXXXII Inferes secundò, contra eosdem, frigidam esse nimis & indignam Christi ad D. Iosephum, cum privigno ad vitricum comparationem, cum enim Christus esset in Virgine uxore D. Iosephi, non ante nuptias cum illâ ut privignus, sed de tempore illarum sine illius injuriâ virtute Spiritus sancti conceptus, ideo omni jure hic D. Iosephi hæres erat necessarius, qualis non est privignus respectu vitrici, quare si non

esset alius Christus respectu D. Iosephi, quàm privignus respectu vitrici, ab ipso non ad Christum, sed ad proximiorum Heli Patris sui legalis reversum fuisset Regnum.

CAPUT XIII.

Fuit tamen D. Iosephus conditione Faber.

CIVES Nazarethani Concives Christi eum noverant ab ipsis vitæ primis unguiculis: Sciebant hinc ipsum nunquam studiis litterarum operam dedisse: Illinc tamen eum videbant admirabiliter concionantem, Scripturas profundissimè & clarissimè qualiter nullus explicantem: *Nunquam enim sic locutus est homo*, Joann. cap. 7. v. 46. Miraculorum quæ in dies & horas operabatur famam audierant, nonnullorum & ipsi testes oculati erant: propterea stupentes & attoniti inquirunt, ut scribit Matthæus c. 13. vers. 55. *Vnde huic sapientia hæc & virtutes? nonne hic est Fabri filius?* Et Marci c. 6. *Nonne hic est faber?* Utrumque enim dixerunt, alii hoc, alii illud.

Fabrum ergo fuisse D. Iosephum & Christum ejus filium ex his locis manifestum est, & hoc est quod videtur multis durum, & propter quod fidè doctrinæ à nobis præcedenti capite traditæ vix dare possit: quæ enim apparentia, inquirunt, quod homo Faber, tam tenuis ut ex opificio victitare debuerit, fuerit hæres istius Regni?

Sed qui ita ratiocinantur non advertunt distinctionem esse inter usum regni, & jus ad regnum. Et posse facile fieri ut ex Progenitoribus diu usu regni privatis nascantur posterii tenues, etiam regni hæredes, seu jus præcipuum & plenum ad regnum habentes: & ut vidimus Davidem ex pauperulo opulione, & alios ex vili casâ ad solium, Dei (per quem Reges regnant) nutu erectos, ita eodem nutu & Reges & eorum posteros tandem prostratos & ad tenuem fortunam dejectos: pleni sunt libri hujus & illius versatilis fortunæ ludis & revolutionibus: tanta est

est rerum humanarum inconstantia & vanitas.

IV. Audiendus hac de re differens Philo Judæus lib. de Joseph: *Quid aliud, inquit, res corporis, nonne somnia sunt? Nonne pulchritudo momentanea pend prius marcescit quam floreat? Ingentes opes sapè una dies absolutæ: multi honoratissimi antea, versis rerum vicibus in contemptum venerunt cum ignominia: Imperia Regum maxima brevi temporis momento subversa sunt. Dionysius Sicilia Tyrannus pulsus Corinthum fugit, & è tanto Principe litterator effectus est. Cræsus Rex Lydia ditissimus Regum, sperans se deleturum Persarum potentiam, non modo proprium regnum amisit, sed & ipse vivus in potestatem hostium redactus minimum absuit quin ureretur. Quali ipsa fortunæ superbia auspiciū fuerit calamitatis. Quod si ita est in istis quid mirum ergo in nostro casu?*

V. Ergo, inquit, rectè Seneca, lib. 6. de Beneficiis cap. 33. *Non parum in illum (idest fortunatum) contuleris, si illi stultam fiduciam permansuræ semper potest: excusseris, docuerisq; mobilia esse que dedit casus, & majori cursu fugere quam veniunt: nec his portionibus quibus ad summum perventum est, retro iri, sapè inter fortunam maximam & ultimam nihil interesse.*

VI. Quod verò Patrem Fabrum Salvator habere voluerit, uti divinæ ejus sapientiæ tribuendum, ita nec ratione, nec mysterio, nec exemplo vacare ostendam Sect. 2. postquam prius viderimus qualis Faber fuerit.

SECTIO PRIMA.

De Arte D. Josephi, seu cuius artis fuerit?

VII. Qualis Faber fuerit D. Joseph inter Doctores non ita convenit: illud certum est quod cum Pictores, Pictores, Sutores, Sartores, Vinitores, & id genus artium exercentes non veniant intelligendi sub nomine Fabrorum, utpote qui non Fabri, sed opifices vocari soleant, hinc nullus est (quod sciam) qui D. Josephum simili artis fuisse existimet. Quæstio igitur

est de aliis artibus à quibus homines Fabri vocari solent.

Cardinalis Caeteranus in illud Matthæi c. 3. *Nonne hic est Fabri filius?* censet incertum qua Fabri specie Faber fuerit D. Josephus: ratio est quia tam nomen latinum *Faber*, quam Græcum *τεκτον* ex quo omnes colligant fuisse Fabrum, extenditur ad Fabros omnis generis, & ex se non unum potius importat quàm alterum.

Propter eandem tamen rationem alii volunt fuisse non Fabrum triviale, seu communem, sed Architectum: quandoquidem non alicujus determinatæ artis in particulari sed generaliter Faber dicatur in Evangelio, confirmant ex eo quod hoc magis congruat, primò, ejus origini & nobili extractioni, Secundò, paritati seu similitudini maritali cum Virgine cui conjunctus fuit, quàm certum est fuisse ingenuam & parentum satis divitum hæredem.

Sed hæc opinio mihi displicet & merito, quia nec Evangelio consonat, nec antiquitati. Non Evangelio, primò, quia qui Christum Fabri filium fabrumque vocabant, Matthæi c. 13. & Marci c. 6. sic loquebantur partim ex contemptu, partim ex admiratione. Ut ex locis illis patet: at quomodo tam contemptibilis Christus si non Fabri fuisset filius seu operarii, sed nobilis Architecti ut illi volunt? Et certè cum Nazarethani ejus concives ad quos ex Judæa reversus cum eorum stupore prædicabat, conferant tantam quam ex ejus ore percipiébant scientiam cum conditione Patris ejus, quem novérant tantùm fuisse Fabrum, proculdubio illud quod dicunt: *Vnde huic sapientiæ hæc? nonne hic est Fabri filius?* sic debet explicari: Quomodo potest hic tantam scientiam habere qui nequidem litteras discere potuerit? utporè filius tenuis Fabri, cui satis fuit familiam suam modicè sustentare, nec potuisset invenire unde præterea prolem in scholis, ubi scientia acquiritur aleret: non ergo nobilis Architecti filius.

Deinde constat ex Evangelio, parentes Christi Josephum & Mariam in Præsentatione ejusdem in templo, die ab ejus Nativitate quadragesimo, non aliud quàm quod pauperes, præ tenuitate

Synopsis

Magnificat
D.
Josephus
SV
etc

tenuitate pro eo offerre potuisset; *par scilicet Turrurum*, ut ait Lucas, *aut duos pullos Columbarum*, non ergo D. Iosephus Architectus nobilis.

XII. Quod etiam hæc opinio non consonet Antiquitati patebit ex dicendis infra opinione ultimâ.

XIII. Alii verò censuerunt fuisse Auri-fabrum, ut Gonsalvus Durantus Episcopus Foretranus in notis super caput 58. libri 6. Revelat. S. Brigittæ. Pro hæc sententiâ citatur Hugo Cardinalis in c. 4. Luca ad illa verba, *nonne hic est filius Ioseph?* Sed malè, nihil enim similè habet ibi Hugo, potest tamen hæc opinio fulciri hac ratione: quia scilicet univocum vel analogum nomen absolute prolatum, cum non potest sumi universaliter, stat semper & accipitur pro principaliori seu famosiori univocato seu analogato: Auri-faber autem videtur inter omnes fabros principalior & famosior: sed faciunt contra hanc opinionem quæ adduximus contra præcedentem.

XIV. Alii ferrarium fuisse volunt, inter quos est D. Hilarius in Matth. ad illa verba, *Nonne hic est Fabri filius?* Fabri, inquit, *erat hic filius ferrum igneâ vincens ratione*, &c. D. Ambrosius lib. 3. in Luc. Beda in c. 6. Marci, Leander Hispalensis de Instit. Virgin. c. 23. Isidorus in Reg. Monach. c. 5. Chrysolog. serm. 48. Anselmus in c. 13. Matthæi, Eriicius serm. feriæ 2. post Dominicam 3. Quadragesimæ.

XV. Alii Cementarium fuisse volunt non absque singulari mysterio, ut Christus qui secundum divinam generationem filius ejus erat, qui ex nihilo Mundi fabricam creaverat, idem secundum generationem humanam filius esset Fabri Cementarii, qui & ipse pulchram adeo domum, qualis est Ecclesia, ab imis fundamentis usque ad fastigium erat erecturus. Pro hac sententiâ citatur D. Augustinus serm. 5. de Nativitate. Sed nec hæc duæ sententiæ arrident. Etenim licet Christi Domini nostri dignatio nullam harum abhorreret artium, cum ad humillima quæque sese dimittere voluerit; Ars tamen ferraria cujus & instrumenta cariora & portatu difficiliora sunt, & exercitium maculans atque conspurcans, quemadmo-

dum & artis Cementariæ, in Salvatoris Patrem, Matris Sponsum, utriusque Tutorem, & præsertim ad fugam in Ægyptum & victum fabrilibus operis ubique quærendum minus conveniebat.

Secundò, videtur indubitatum quod Christus (qui Marci cap. 6. dicitur quod Faber ut D. Iosephus) in eadem arte se exercuerit in quâ D. Iosephus; & cum eou filius cum Patre collaboraret: ut quid enim Christus qui ad tempus tantum erat fabrilium exerciturus, donec scilicet hora se manifestandi mundo adveniret, apud extraneum aliam artem discere voluisset relicto Patre amantissimo, quem juvare poterat in suâ arte, ex quâ vivere poterat, quod illi sufficiebat? At quis adduci possit ut credat Christum non minus decentiæ & nitiditatis amantem quàm honestatis, ferrariam aut etiam cementariam quæ maculant & conspurcant exercuisse? licet enim humilitatem Christus semper amplexatus sit, ab indecoro tamen semper abhorruit.

Ultima eaque vera sententiâ mihi videtur illorû qui dicunt Fabrum fuisse Lignarium, ita D. Iustinus Martyr qui fuit vicinus Apostolorû in dialog. cum Tryph. Iudæo, D. Irenæus lib. 1. contra hæres. c. 17. D. Augustinus & D. Chrysostomus apud D. Thom. & ipse D. Thomas in c. 13. Matt. D. Ambrosius citatus, noster Imperfectus in Matt. hom. 32. D. Bonaventura, Alex. de Ales, Nicolaus de Lyra, Arias Montanus, Gerson, Estius, & infiniti alii: Atque antiquissimâ fuisse in Ecclesiâ sententiâ istam colligitur ex libro licet aliunde apocrypho de infantia Salvatoris, ubi miraculum à Christo in officinâ Iosephi lignariâ factum refertur: ex Sozomeno item lib. 6. cap. 2. ubi hæc ille. *Cum Iulianus esset bellum contra Persas facturus, & minatus fuisset se post bellum Ecclesiam graviter afflicturum, & petulanter insultaret filium Fabri, nihil illis afferre posse subsidii: Vir quem dixi hanc de eo pronunciarit sententiâ. Iste Fabri Filius arcam ei ligneam ad mortem parat.*

Theodoretus verò in eandem rem: *Antiochia*, inquit, *vir quidam optimus, qui longo tempore puerorum Pedagogum ageret, familiaris erat, quippe eruatior quàm vulgus Pedagogorum esse cõuevisset.*
Princeps

Princeps Doctorum temporis illius Libanius, fuit ille apud Sophistas nobilis, qui impius & in expectatione victoriae Iuliani imaginans minas: quarit de Pedagogo illo per derisionem nostrorum quid faceret Fabri Filius? At ille repletus divina gratia quod paulo post eventurum esset praedixit. Respondit enim Sandapilam (seu arcam funeream) concinnare fabricatorē huius universi, quem tu, inquit, Sophista perrisum Fabri Filium nominasti. Nec multis post diebus nuncium de morte furiosi Imperatoris, ipseque in Sandapila allatus est, & iactantia minarum cum maxima Dei gloria evanuit.

XIX. Hanc ergo sententiam & nos eò libentius amplectimur quod antiquissima sit in Ecclesiā, quod communi consensu recepta consuetudo Sanctissimum Patriarcham manu ferram tenentem, aut unā cum Jesu aesciā lignum scindentem, non verò cum aliarum instrumentis artium depingendi. Quod Historia Orientalis apud nostrum Hieronymum Gratianum fabrum lignarium fuisse tradat & carpentarium, quod hęc sententia careat incommodis aliorum quæ supra tetigimus, & ferè frustra, cum illæ nullum unquam in Ecclesia cursum habuerint, quod ipsum etiam *Fabri* nomen Doctissimo Estio in cap. 13. Matthæi observante, per se & absque determinatione positum communius accipiatur pro fabro lignario quàm pro alio: Denique quod de huius artis non ignobili nomine non pauca cum ex sacris tum ex prophanis litteris profertur possint, propter quæ minimè dedecuerit D. Josephum & Christum eius filium pauperes voluntarios & ex labore manuum victitabundos illam exercere. Siquidem Genes. cap. 6. ante diluvium Patriarcha Noë arcam de lignis, & post diluvium Altare Domino fabricasse legitur; & 1. Paralip. cap. 9. vers. 15. Non sine honore inter Principes familiarum numeratur Bacbacar Carpentarius: In prophanis verò, Homerus lib. 5. Iliad. laudat Harnoydam fabrum lignarium, quod Parid naves fabricasset. Et idem Homerus libro Odyss. c. 23. ut & Elianus lib. 7. variar. histor. Ulysses insignem Græciæ Regem ab eisdem artis peritiā commendant: & Plutarchus in Pericle

refert Arthemionem fabrum lignarium ob huius artis peritiā in lecticā vectum fuisse: ut merito propterea Franciscus Patricius lib. 1. de Instit. Reipub. tit. 9. hanc fabricæ architecturam ut Reipublicæ pacis bellique tempore præceteris necessariam aliis omnibus anteponat; Lege etiam Chassaneum Catal. de gloria mundi part. 11. Consider. 42. & Tiraquell. Jurisconsult. de Nobilit. cap. 34. num. 40. & 41. §. *Fabri quoque.*

Vide quoque P. Suarez ad 3. part. D. Thomæ tomo 2. quæst. 3. disp. 17. sect. 3. ubi hanc quæstionem fusè tractat. Hinc Lignarii in urbe Romæ fabri ut scribit Octavius Pancirollus Region. 1. Ecclesiam 12. Sancto Josepho dicatam detribens, huic ut suo imprimis Patrono anno 1396. (57. scilicet annis postquam in unum Sodalitium coaluerat) novi operis Ædem fabricandam locarunt supra illam quæ Sancti Petri in carcere dicitur, quam à vicinarum Sancti Lucæ & Sanctæ Martinæ juribus eximendam curarunt, atque ex Indulto Gregorii Pape XIII. quotannis reum unum periclitantem de capite è vinculis eximunt Festo S. Josephi die, quando etiam orphanas pauperes quæ lignariorum filias collatā stipe in matrimonium collocant.

Dubium autem non est quin multò etiam priùs alibi eisdem opificij Professores tali se Patrono commendarint. Antwerpæ certè jam indè à primâ ejusmodi Collegiorum fabrilium divisione Lignarii patronum agnovèrunt D. Josephum, eique in Basilica istius Urbis primariā, quæ nunc est Cathedralis, Altare & Sacellianam habuèrunt fundatum.

Neque ingenitæ veræque nobilitati quali fulgebat D. Joseph, utpotè Davidis Regumque sequentium filius derogat honesta mediocritas vel virtuosa paupertas, adeoque nec artis honestæ & decentis exercitium, modò talis paupertas non ex vitio procedat, quamvis mundanus splendor, pomposusque luxus non adluceant. Non enim minùs Job nobilis in sterquilino & miseriis ex ejus vitio minimè procedentibus, quàm in abitarum rerum opulentia? Aut Jacob minus filius Magnorum Patriarcharum

Synopsis

Magnificè
D.
Josephi
SV
1711

charum ex causis occurrentibus in alieno servitio, quàm in Paternâ domo? An minùs noster Nunnius Alvarez Dux Bragantinus ex ejus sanguine Reges Lusitaniæ moderni, magnus aut nobilis in habitu & ministeriis humilis conversi in Conventu nostro Ulyssiponenfi anno 1431. cum opinione sanctitatis defunctus, quàm in Mundialibus purpurâ, paludamento & heremiis. Vide P. Lezanam tom. 4. Ann.

XXIII. Rectè igitur Maximilianus Imperator cuidam summâ pecuniæ ingenti nobilitatem affectanti, respondit. *Disare te possum, sed nobilitare non nisi te propriâ virtus potest.* Et idò Cardinalis Baronius in Apparatu ad Annales Ecclesiasticos: Deligitur, inquit, in maritum Virginis Vir justus Joseph, ejus contribus ex stirpe David oriundus, sed officio faber: neque enim ad pecuniam, neque ad honores inspicere, sed ad genus per antiquam lineam ductum atque probatum in contrahendis nuptiis penes Judæos fuisse consuetudinem, testatur Josephus contra Appionem lib. 1. cum agit de matrimonio Sacerdotum: ut non mireris si viro fabrilis ætatis, Sacerdotum consilio, quorum esset officium, cum de his quæ semel Deo essent oblata, disponere, nuptiis traditam audias, Hæc Baronius.

XXIV. Adde pro Coronide quod tanta fuit D. Josephi claritas ut ne vel à fortunâ, vel à parentibus nobilitari videretur, sed ipsam paupertatem & artes ab ipso nobilitatas, oportuerit talem ipsum esse & ipsius Patres, ut licet veterem profapiam non detriverint, fuerint tamen sine dignitate & opibus.

SECTIO II.

Cur Patrem Fabrum Salvator noster habere voluerit?

XXV. **S**ed esto Ars lignaria quam exercuisse D. Josephum & cum ipso filium ejus JESUM constat ex dictis Sectione præcedenti, non fuerit ita ignobilis ut ipsos dedecuerit tam nobiles, an non tamen mirandum & valdè mirandum Salvatorem nostrum Æterni Patris Filium, Patrique per omnia æqualem,

cum, inquam, qui habet in scemore suo scriptum, *Rex Regum & Dominus dominantium*, Fabri filium esse voluisse? voluisse, inquam, ut ille quem elegerat habere Patrem in terris faber esset tenuis? Hujus rei causas hic inquirimus, eas maximè quæ ad ædificationem nostram spiritualesque nostrum profectum quem hoc opere intendimus conferunt, satis enim hæcenus in curiosis hæsimus.

Dico ergò pro primâ, non tantum Saluator voluit esse filius mediocris fabri, sed etiam Deus infinitâ ac incomprehensibili suâ providentiâ res ita disposuit ut D. Josephus ex Regibus descendens, Regum ac Regni hæres verus ac legitimus, & Regno destitutus & modicus nasceretur, & procedente ætate fabrilem ad querendam vitam discere debuerit & exercere, quia futurum erat ut esset Pater Verbi sui incarnandi: Cum enim filius Dei in hunc mundum venerit, ut vanitatem mundi damnaret, ut contemptum rerum periturarum & voluntariam paupertatem mortalibus persuaderet, debuit certè ipse exemplo suo id præstare quod à nobis obtinere volebat: præstitissetne autem illud exemplo si Patrem elegerat ex Regibus, Regno, Regni que divitiis & opulentiâ orientem.

Hinc Gersem. de Nativit. Mariae Considerat. 1. ait. *Cum Maria & Joseph fuerint de Regiâ stirpe progeniti, quo pacto voluit Deus, quod ipse Joseph ejus Nutritius servilibus intenderet? Fuit enim Faber lignarius. Et similiter dicit Hieronymus Mariam operi textrino operam dedisse. Mirandum certè non est, quia Prædicator & Amator paupertatis honeste JESVS voluit in paupertate honestâ nasci, & laboriosissimus cum laborantibus educari. Vide de ipso Sancto Joseph verificatum est. Beatus es & bene tibi erit, labores manuum tuarum quia manducabis, ut dicitur psalm. 127.*

Egebat ergò Christus Dominus pro nobis pauper factus, egebat & Sanctissima Mater ejus Virgo honestissima provido in terris Nutritio: Nec Patrem opulentum sibi, nec Sponsam Matri contra paupertatis sanctæ propositum & exemplum, sed laboriosum ac industrium voluit, qui & sibi & Matri

in

in itinere stabuloque Bethleemico, & in Ægyptum exulibus, ibique diu commorantibus, & inde regressis, suâ arte de victu ac tegumento provideret. Ad quæ quidem omnia hanc lignariam artem maximè convenisse jam paulò ante ostendimus.

XXIX. Pro secundâ ratione voluit Deus in eo quem extremis his temporibus (quando vanitas & superbia vitæ divitiis inflata omnes limites excessit) maximè suspiciendum propositurus erat Ecclesiæ suæ, inconstantiâ rerum humanarum ostentare, ut eas ejus exemplo spectare, & ab iis animum avocare disceremus.

XXX. Fortunæ improbitatem varii variis expressere modis. Sedentem finxit Apelles, & causam rogatus respondit, quod stare nequiverit. Sed non rectè meo videri, non enim ei quæ ex se habet stare non posse, sessio, sed potiùs constans cõvenit fluxus. Melius ergò si reddidisset quia in suâ volubilitate firma est, habet namque in suâ levitate & inconstantiâ magnam constantiam, quod scilicet semper & firmiter fluxa sit & inconstans. Quare rectè Boëtius lib. 2. de Consolat. *Si putas erga te mutatam esse fortunam, erras: hi semper mores ejus sunt, ea naturam servavit erga te propriam, potiùs in suâ mobilitate constantiam manifestavit.* Et ante ipsum Ovidius.

Passibus ambiguis fortuna volubilis errat

Et manet in nullo, certa tenaxq; loco, Sed modo lata venit; vultus modo sumit acerbos

Et tantum constas in levitate suâ est.

Et Horatius lib. 3. Oda 29.

Fortuna servo lata negotio

Ludum insolentem ludere pertinax,

Træquat incertos honores,

Træquat nunc aliis benigna.

XXXI. Hinc Philosophus ut lego apud Parmenidem, & Philosopherum lib. 2. Physicor. quæst. 1. art. 1. fortunam effinxit mulieris formâ cœcæ; furenti similis, Rotæ pedibus insistens: specie quidem muliebri ad instabilitatis indicium: ut enim perbellè quidam de muliebri levitate.

Quid levius vento? fulmen: quid fulmine? fama:

Quid famâ? Mulier: quid Muliere? nihil.

Furenti similem effinxit, quia fortuna nec modo, nec mensurâ, nec ordine servatis, facit omnia perturbatè: Et enim ut Seneca in Agamemnon.

Non sic Lybicus Syrtibus equor

Furit alter nos volvere fluctus.

Non Euxini turget ab imis

Commota vadis unda, nivali

Vicina polo, ubi ceruleis

Immunis aquis lucida versat

Plaustra Bootes.

Ve precipites Regum casus

Fortuna rotat.

Pes in rotâ, sive rota ipsa cui insistebat, & quæ illam versabat, effectus ejus denotant: in hac nimirum rotâ ejus impulsu circumaguntur homines qui eam sequuntur, quorum alii in ejus fastigio cernuntur, alii moliuntur ascensum, nonnulli deorsum vergunt agunturque precipites, alii depressi sub rotâ gemunt, dum ipsâ damni expers elabatur ad quiritantium vota precesque surda & immittis.

Cœca fingitur propter ejus operandi modum: sæpè enim sæpius indignis largitur munera, ut Seneca in Hercule

Iniqua raro maximis virtutibus

Fortuna parit.

Et Laërtius lib. 5. cap. 5.

Iustos illa viros pauperie gravat

Indignos eadem divitiis beat,

&

Quod dignis adimit transfert ad impios

Nec discrimen habet, rectaq; judicat.

Sed fortuna opes auferre non animum potest, inquit Tragedus: & Sallustius Probitatem, industriam, bonas artes, neque dare, neque eripere cuiquam fortuna possit.

An hæc ullibi clarius patuerunt quàm in Sâctissimo Patriarcha nostro Joseph? vix credo: habuit enim ille progenitores Reges, & hos regni totius mundi primarii: non ignoravit regnum recto ordine ad se devolutum: Interim tamen vidit se cum tali jure ad ultimam usque conditionem fabri scilicet lignarii redactum, dum mortalium pessimus Herodes Sceptrum & Regnum suum occupabat: An propterea inde turbatus: minimè gentium, immò nec etiam si reposuisset usurpator, voluisset eum illo asciam aut securim suam commu-

O 2

107

Synopsis

Magnum

D.

Josephus

SV

107

tare. Deus illi fortuna tota, & quis illo ditior IESUM habente & Mariam, hanc sponfam, illum filium?

XXXIII Elegerat olim Davidem Iosephi nostri Progenitorem Deus, *Et de post factantes accepit eum, pascere Iacob servum suum, & Israel hereditatem suam*: Sed interim eundem Saulis mox vexatum invidia ad insitias penè redactū deprefserat mirā quadā vicissitudine, & utriusq; fortunæ commixtione singulari. Animum advertit David, ac tum hujus tum illius momenti pensulatè libratis, neque illa efferrī se, neque hāc dejici unquam passus est, sed geminā velut temperatiā fortior, recto calle processit dicens, *Bonum mihi quia humiliasti me.*

XXXIV Ut Davidi Patri ita Iosepho nepoti unus idemque Regis titulus, & honoris ac exaltationis materiam & demissionis abundè ministravit. Cùm ergo Davidici celsitudo imperii, atque omnis sublimitas tam gloriosi stemmatis in fabrum desinat, discamus hinc non esse terrena culmina magni æstimanda, cùm diu magnitudinem suam perennare nequeant, Humanis oculis diademata & sceptrā facile imponunt, videntur magna & non sunt: vera celsitudo virtutis est; inanis illa est quæ extimā quādam specie humanos oculos perstringit & decipit.

XXXV. Pro tertiā ratione: voluit Deus nobis in hoc sanctissimo Viro maximum virtutis modestiæ & constantiæ exemplum proponere, & porrò hic talis fuit: Hic etenim cum ei tantum Regnum deberetur, tamen ita se continuit, ita sibi imperavit, ut fabrilibus operibus vitam suam querere non erubuerit: quin immò etiam ex amore sanctæ paupertatis oblatas à Magis divitias vel recusavit, vel erogavit, & sua sorte contentus delitescere elegit, ut soli Deo eui se probaverat placeret: ut discant hinc nobiles, si fortè aliquo casu ab avitā opulentiā deciderint, timere Deum, ut ne ad illicita media quo resurgant, ut assolent, extendant manus vel animum: quam rectè dixit D. Hieronymus, *Affatim dives est qui cum Christo est pauper*: Mundi sapientes nihil intentatum relinquunt ut paupertatem fugiant, hic illam ex mentis opulentiā omnibus prætulit Regnis; illi

utrāque ut aiunt manu rectā sinistra capiunt, hic erogat; isti cōgregant, hic dispertitur; isti omnia habere volunt, hic nihil, divitias suas, ut Socrates ex iis quibus carere dedicerat rectè metiens.

*Non possidentem multa vocaveris
Ritè beatum: rectius occupat
Nomen beati, qui Deorum
Muneribus sapienter uti
Duramq; calles pauperiem pati.*

Pro quartā hujuscè rei ratione: In XXXVI ferrā securi que Patris sui sicut in acu & stamine Matris vitiorum parentem otiositatem damnare voluit Dominus, & humilitatis, temperantiæ, industrii que laboris operā nos docere salvator dignatus est, in laboribus & ipse à juventute sua: faciens scilicet ante quam doceret; immò quod verbo docuisse non legitur exemplo monstrans, opere nimirum aliquo honesto victum querendum esse, passus & ipse pane suo in sudore vultus sui. Et quia exclusurus erat aliquando craftini curam salvator, præproperam scilicet & nimis ex diviniæ providentiæ diffidentiā anxiam sollicitudinem: ne quis ex inde otiosorum laboresque fugitantiū hominum, patronum eum per hoc fortè existimaret, proponere voluit suum & parentum suorum exemplum planè diversum & adversum.

Pro quintā, non mirum quidem est XXXVII inter aratra, secures, incudes, cæmenta, forfices, ligones, interque alia hujusmodi mechanicarum artium quotidiana exercitia, virtutes ad communem justitiam pietatemque inveniri: sed ad nonnullarum virtutum specialiorum puta devotionis, orationis, meditationis, aut celestium contemplationis, vitæque sanctioris ac Religiosioris cultum, adeò ineptæ æstimari solent ejusmodi manuales artes, ut earum professores, vel sibi impossibiles, vel à se alienas putent: verum & hæ ipsæ & aliæ præstantiores inter fabrilia sanctissimi Patriarchæ nostri quotidiana opera sic emicant, ut & ipsum in celestioris hujus vitæ celsitudine mirabilem inter omnes ostendant, & cùm manualibus similibus operariis, tum quietioris etiam vitæ cultoribus in harum virtutum exercitio negligentioribus

ribus, non medioeriter oculos perstringant, ut & hoc praesertim Sancti Josephi exemplum, & alia aliorum non paucorum similia, nullum excusationi locum eis relinquant. Has porro virtutes speciales in decursu hujus operis suis locis demonstrabimus.

XXXVIII Sexta & ultima hujus rei ratio ut D. Josephus exinde amplius mereretur: sine dubio enim D. Josephus incomparabiliter plus meruit alendo Christum & Matrem ejus ex laboribus & sudoribus suis, quam si id fecisset ex superabundanti & superfluis, eique ex hoc & Christus & Beata Virgo plus obstricti sunt, nobisque omnibus magis proderunt pro eisdem alendis ab ipso suscepti labores, & sudores defudati. Non possunt satis Sancti Patres exaltare meritum charitatis & misericordiae erga pauperes eo quod sint membra Christi moralia, vide hujus virtutis encomia apud illos. Sed quanta haec si cum illa quam D. Josephus erga Christum & ejus Matrem exercuit comparetur? Excedit haec illum in quatuor, primo, in eo quod ipse non membra Christi ut divites, sed Christum ipsum in personam propriam & ejus Matrem quam plus se diligebat, imò plusquam omnes creaturas simul, pavit. Secundo, in eo quod illos non ex superfluis, sed ex laboribus suis eos pavit, quod, inquam, corpus suum fatigaverit, quod sudaverit ut eos aleret: ut proinde sudores ejus in sanguinem quem pro nobis Christus effudit, in lac quo Beata Virgo ipsum lactavit, conversi sint. O beati labores! o pretiosi sudores! Tertio, ratione affectus & amoris majoris, pietatis & sollicitudinis intensioris quam eos aluit: quam quis dubitat fuisse maximam & intensissimam? quanto enim cum affectu amore, pietate, sollicitudine pro eis laboraverit & sudaverit, quis concipere, quis edicere possit? Quarto, ratione continuationis, fuit enim ipsius charitas, providentia, pietas cum intensissima intentione, erga illos quotidianam imò horariam, cum non cessarit à labore sollicitudine & vigilantia, ut eos aleret adeo ut propter haec infinitè ferè meruerit. Quam ergo aptè de eo pronunciate,

rim cum Psalmista: *Pavit eos in innocentia cordis sui.*

CAPUT XIV.

De Patriâ & Parentelâ Divi Josephi.

UESTIO hæc de Patriâ & Parentelâ pertinet ad hominis natales, & post majores ex quibus quilibet natus est, nullam habemus majorem conjunctionem quam cum consanguineis ex quorum majoribus ut illi nati sumus, & cum concivibus ex quorum Patriâ ut illi oriundi sumus. Quocirca & consanguineus & concivis dicitur frater, idest ferè alter: hic, quia ex eadem gente, ille quia ex eodem communi Parente progenitus, & vocantur frater ille gente hic cognatione: sic ut infinita alia exempla omittamus Abraham Patrius & Loth nepos dicuntur fratres. Sic Paulus Judæus vocat Judæos fratres suos ad Rom. cap. 9. v. 1. Disceptationi igitur de Progenitoribus D. Josephi satis aptè & consequenter quaestionem de ipsius Patriâ ac parentelâ assumimus in duas Sectiones partitam. Quarum prima erit de Patriâ, secunda de Parentelâ.

SECTIO PRIMA.

De Patria Divi Josephi.

QUOD etiam magni Oratores summorum Virorum quos laudare aggreduuntur encomium non solum à majoribus ex quibus progeniti sunt, sed etiam à loco in quo nati sunt & educati, & ab aëre quem hauserunt solent exordiri, tam mihi semper mirum visum est, quam hoc frequentissimum esse video. Et meritò, *Nonne enim videmus, inquit Seneca lib. 7. de beneficiis, ferrum ex iisdem antris proferrì quibus aurum & argentum?* Quid ergo loca in quibus vel nati sumus vel degimus possunt ut nos meliores reddant? nimis extrinseca sunt & extranea à nobis ista, ut quidquam bonitatis vel justæ laudis adjicere possint; quamvis non diffitear tempestivam climatis, vel exempla &

O 2

con-

Synopsis

Magnabit
D.
Josephi
R
A